

פיליברט

אנגרט פוכסחובר

ראה - ביצה

פיליברט

מהסדק מוציא פיליברט
את אפו.

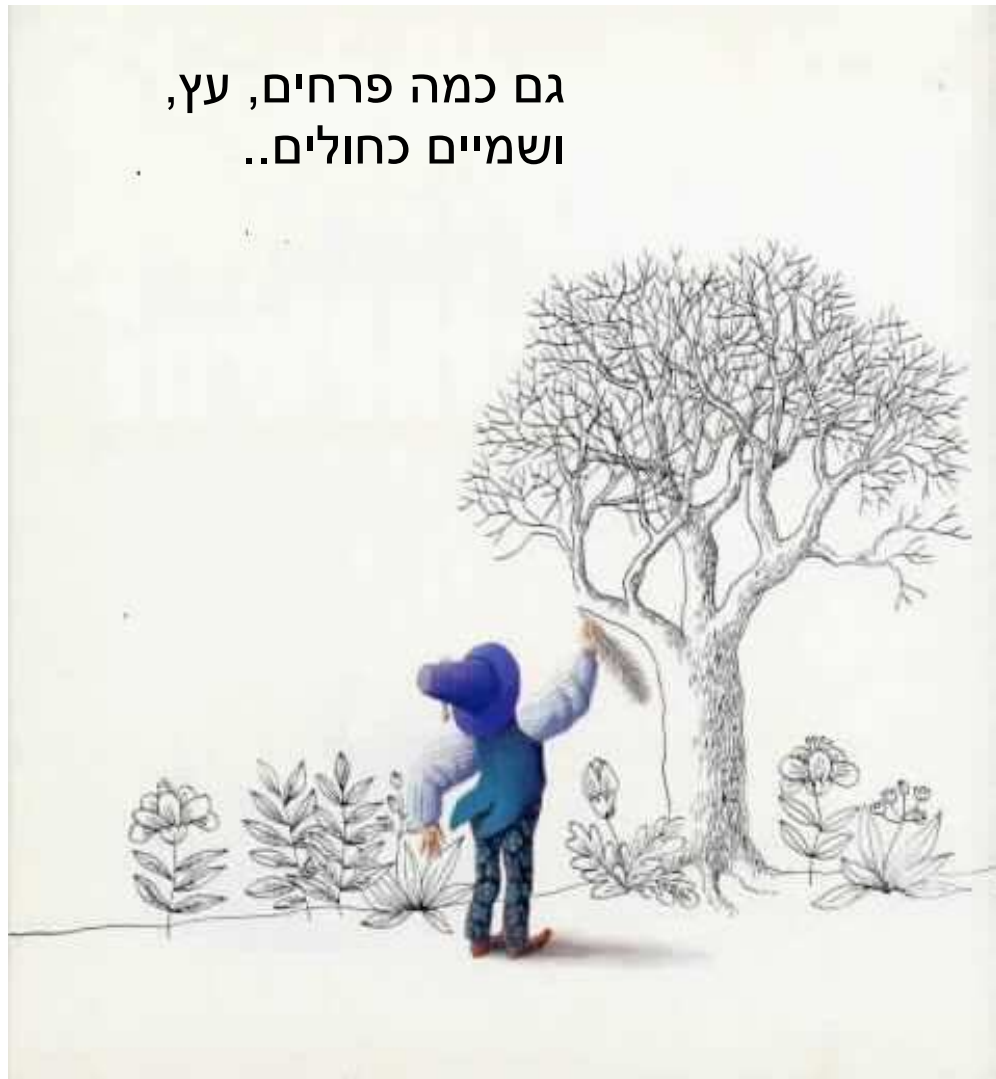
טרררר!
ביצה זו נראית סדוקה

"וי" אומר פיליברט
"מסוכן כאן"
אני עלול לפול החוצה
מהמחשב.
אני זקוק לקרקע יציבה תחת
רגלי... ..
ככה."

גם כמה פרחים, עץ,
ושמיים כחולים..

פיליברט מרוצה מאוד.
השמש זורחת, הפרחים פורחים,
ציפורים מצפצפות,
תפוחים מבשילים.
מריחים קינמון ודבש. כמה יפה!

אבל במשך הזמן מתחיל להיות משעמם.

"לא קורה כלום"
חושב פיליברט "אני אחטוף תנומה קלה."

"תודה, אכלתי מספיק" אומר האריה
"עכשיו אוכל לעזור לך"
"לעזור לי במה?"
"ביקשת שיצילו אותך" אומר האריה.
"אא.. כן" מגמגם פיליברט
הוא לא יודע מה לענות..

פיליברט מתעורר פתאום. לידו עומד אריה גדול.
"הצילו!" קורה פיליברט
"אני רעב" אומר האריה.
פיליברט מתחיל לזרוק ללוע של האריה
מה שרק ימצא תחת היד.

"זה רעיון טוב" אומר האריה. "אעזור לך."
פיליברט ואריה יוצאים לדרך,
הולכים כמעט עד סוף העולם. שם נמצא ארמון
זכוכית.
על שלושה-עשר המגדלים שלו יושבים
שלושה-עשר ינשופים, שכל אחד מהם מחזיק
מפתח במקורו.

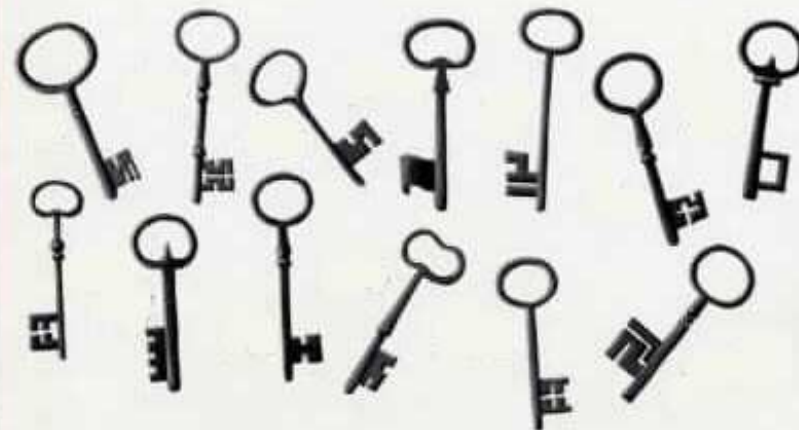

"אא, כן, רציתי
להציל נסיכה"
"איזה נסיכה?"
"כלשהי, יכולה
להיות נסיכה
שגרה בארמון
זכוכית ושומרים
עליה
שלושה-עשר
ינשופים"

פיליברט מתחיל לקרוא "יש לי גבינת קממברט.
גבינה בשלה, ממש מטעם! מי רוצה?"
"אני, אני, אני, אני, אני, אני, אני, אני, אני,
אני, אני, אני" קוראים כל שלושה-עשר הילשופים
ביחד

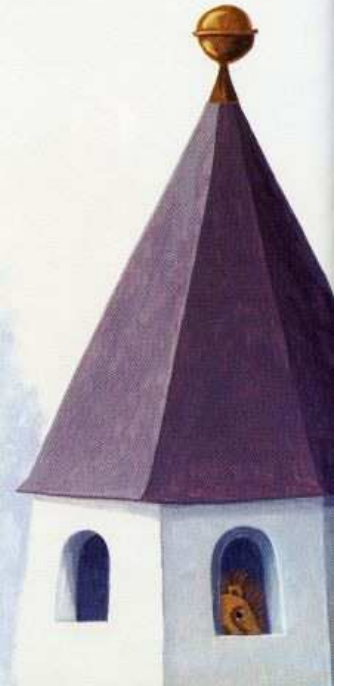
אבל איפה הגבינה?
"אכלתי אותה" אומר האריה "רק עכשיו
נזכרתי שלא קיבלתי כל פרפרת היום."
הו, כמה עצובים שלושה-עשר הילשופים!

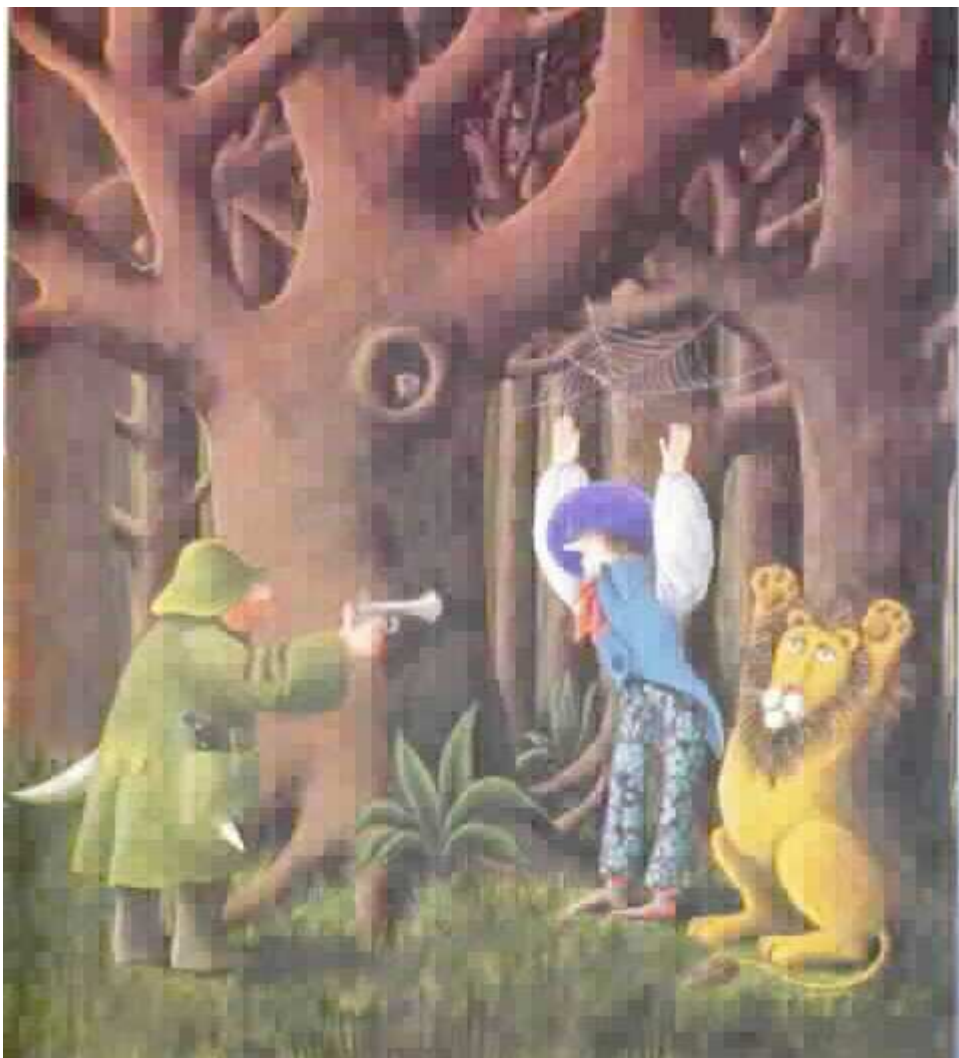

עם שלושה-עשר מפתחות פותח פיליברט את
שלוש-עשרי השערים של ארמון הזכוכית
והנסיכה היא חופשית.
"הו, כמה אני מאושרת" היא אומרת "נמאס לי
כבר לרחוץ בלי סוף את חלונות הארמון"
ורק הינשופים מייללים ובוכים. אבל למזלם
פיליברט מוצא בכיסו עוגה גדולה עם צימוקים
וקצפת.
בדיוק מה שנחוץ כדי לנחם את שלושה-עשר
הינשופים.
"ברצון הייתי טועם ממנה" נוהם האריה.

"שחררתי אותך ועליך להתחתן
איתי" אומר פיליברט לנסיכה.
"ברצון. ואיפה הארמון שלך?"
"אין לי ארמון" עונה פיליברט
"יש לי רק קליפת ביצה שבורה,
מיטה ואחו מלא פרחים."
"זה לא מספיק" אומרת הנסיכה
ומרימה את אפה "לא אוכל
להתחתן איתך."
"אז לא" עונה פיליברט "טוב לי
להיות רווק."
הוא עוטף את הנסיכה בצמר
ורוד, שם אותה בקופסה ושולח
אותה לאבא המלך שלא ראה
אותה כבר מאתיים שנה.

"איזה מזל שלא התחתנתי" אומר פיליברט
"עכשיו אוכל לשחרר נסיכה אחרת."
"זה רעיון טוב" עונה האריה "בוא, נלך מיד."
אבל הם לא הולכים הרבה.
"ידיים למעלה!" צועק שודד "תנו לי את
כספכם. מיד!"
"סלח לי" אומר פיליברט "אין לי כסף, אף
אגורה."
"גם לי אין" אומר האריה.
"אנא, גרד לי קצת את האף" מבקש פיליברט
מהשודד "לא יכול לעשות זאת עם ידיים
מורמות, ומציק לי שם מאוד."

"הצילו, עכביש!" צועק השודד ובורח כמה
שרק כוחו ברגליו.
"טוב, אגרד בעצמי" אומר פיליברט. הוא שם
את העכביש בזהירות בדשא.
"עכשיו כבר לא יפריע לנו דבר ונוכל להציל
נסיכה."

"אבל הפעם נבחר בנסיכה שגרה בארמון
מלחם קימל" אומר האריה "בטני ריקה."
"אני מסכים" אומר פיליברט "מחר שוב
תזרח השמש. יבוא יום חדש ונוכל לעשות
דברים נפלאים."

